

Iloisesti flamenco

► La Máscarassa nauretaan jopa flamencolle itselleen

► **Katja Lundén** on rohkea nainen. Hän uskaltaa kajota espanjalaisen flamencon puoli-pyhään traditioon ja suomalaisena tuulettelee sitä oikein olan takaa.

En tiedä, mitä Espanjassa olisi tapahtunut, mutta suomalainen flamenco-yleisö ei ainakaan näytä olevan konservatiivista. *La Máscara* sai huikeat aplodit.

Myös minä olin myyty. Lundén on aiemminkin osoittanut koreografian kykynsä, mutta tämä uutuuus on kyllä parasta pitkiin aikoihin.

Taitaa myös olla ensimmäinen kerta, kun nauroin ääneen flamenco katsoessa – ellei laskea tahattomia pyrskähdyksiä pateettisuuden yliannostuksen takia. Huumoria ei flamencossa juuri tunneta. Lundén sen sijaan taitaa myös itseironian.

La Máscara on todellista flamenco-teatteria. Se kertoo ihmisen naamioitumisen ja rooleihin verhoutumisen tarpeesta, mutta tekee sen viitteellisesti.

Alun ryhmäkohtaus on järjestyttävän tehokas. Huntuihin verhoutuneet naiset tekevät ilman musiikkia minimalistista rytmiä jaloilla ja sauvoilla. Se imaisee nieluunsa ja saa aikaan lähes ekstaattisen mielentilan, jolloin katsoja on valmis ottamaan vastaan melkein mitä hyvänsä.

Ei sentään aivan kaikkea. Kertojan äänen käyttäminen on mielestäni huono valinta. Se latistaa ikävästi syntynyttä tunnelmaa. Ei kaikkea tarvitse selittää.

Kaikki muu toimii erinomaisesti. Lundén on toisaalta uskollinen flamencon perinteelle,

Katja Lundén

TANSSI

Flamencoteos La Máscara Savoy-teatterissa. Koreografia ja ohjaus Katja Lundén, tanssijat Emilia Aho, Aura Ettala, Milla Härmä, Maija Kansanaho, Anu Keinovaara, Laura Lahe, Sanna Lehtinen, Katja Lundén, Elina Nissinen, Sanna Ollila ja Anne Riikola, kertojat Anja Loikala ja Petteri Savolainen, puvut Ritva Rautavaara.

mutta toisaalta rikkoo huoletta sen muotoihanteita.

Ryhmäkohtauksissa on veistoksellisuutta ja ylevyyttä, tuskaa ja paatosta, mutta myös inhimillistä uskottavuutta. Flamenco lakkaa olemasta kliseekokoelma päälle liimattuja tunteenilmauksia, mitä se valittavan usein on.

Kaikkein nautinnollisin on *La Máscaran* naamiaiskohtaus keimailuineen ja narsistisine poseerauksineen, mikä tuntuu kommentoivan nykyistä näyttämiskulttuuria. Erityisesti kohtauksen loppupuoli flirttailuineen ja peffanhetkutuksineen on aivan hervoton. Tähän teokseen ei voi olla rakastumatta!

La Máscara ei kuitenkaan ole pelkkää hupailua. Loppua kohti kuljettaessa nousevat esiin tummemmat sävyt. Teoksen päättävä Lundénin soolo on riipaisevan koskettava. On todella sääli, jos *La Máscaran* esityskerrat jäävät tähän flamencofestivaaliin.

Jussi Tossavainen